

[Annette Just]

land. Uden at have undersøgt det nøjere kan jeg ikke forestille mig, at der ikke skulle være et vist samarbejde, men det vil jeg meget gerne høre om, og jeg tror, det er noget, vi skal gå lidt dybere ned i i udvalget, for jeg synes, det er meget vigtigt, at vi bruger alle kræfter bedst muligt på at undersøge, hvordan vi får resultater, og ikke bare taler om at oprette nye centre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 80:

Forslag til folketingsbeslutning om socialt projektarbejde m.v.

Af Hanne Thanning Jacobsen (SF) m.fl.
(Fremsat 16/5 91).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Forslagsstillerne opfordrer regeringen til at tage nogle nærmere angivne initiativer på det socialpolitiske område med henblik på at fremme socialt projektarbejde m.v. og i øvrigt skabe udvikling på det sociale område.

Dele af forslaget er identisk med et beslutningsforslag fra SF fremsat den 9. januar 1990. Her lovede den daværende socialminister at lade forslagene indgå i de samlede overvejelser om, hvad der skal ske, når resultaterne fra det sociale udviklingsprogram foreligger.

Jeg har den 29. april 1991 fremsendt en redegørelse til Folketinget om det sociale udviklingsprogram. Denne redegørelse bygger på fo-

reløbige resultater fra evalueringen af programmet. SUM-programmet slutter med udgangen af 1991, og i 1992 skal vi have afsluttet de sidste projekter, fortsætte med formidlingen af resultaterne og erfaringerne og se forskernes resultater af evalueringen, når den foreligger i løbet af sommeren 1992.

Efter det sociale udviklingsprograms ophør er det vigtigt, at den socialpolitiske indsats også fortsat løbende tilpasses og udvikles i forhold til den samfundsmæssige udvikling. Det sociale område er meget ressourcekrævende, og det er derfor vigtigt, at der til stadighed sikres den bedst mulige effekt af indsatsen.

Jeg mener imidlertid, at det endnu er for tidligt at lægge sig fast på bestemte modeller for rammerne for den fremtidige udvikling, men jeg er opmærksom på behovet for centrale rammer for et projekt- og udviklingsarbejde.

Formidlingsenhederne har under SUM-programmet udført et godt arbejde med at sætte ekstra skub i den lokale sociale udvikling. Resultaterne fra SUM-programmet vil fortsat indløbe i 1992. Derfor vil jeg søge at videreføre formidlingsaktiviteterne også i det år. Dog mener jeg, at enhederne må omstruktureres, sådan at vi får nogle færre, men stærkere lokale enheder. En sådan ændring tror jeg vil styrke formidlingsarbejdet.

Jeg har svært ved at se, at jeg har brug for et fast udviklingsråd til at rådgive mig. Det nuværende socialministerielle udviklingsråd, som rådgiver om SUM-programmet og udviklingen i forbindelse hermed, har gjort et godt arbejde, men når SUM-programmet ophører, tror jeg, det vil give et større udbytte at få én rådgivning, som er målrettet til løsning af de konkrete sager.

Jeg kan oplyse, at Socialministeriets udviklingsråd afholder en konference den 28. august 1991, hvortil Folketingets Socialudvalg vil blive indbudt sammen med lokale politikere, ledende embedsmænd og andre relevante parter. Ved den lejlighed vil der blive mulighed for at sætte fokus på, hvorledes lokale udviklingsprojekter og erfaringer herfra kan bruges i udviklingen af den sociale sektor. Det er mit håb, at denne konference vil bringe os et skridt videre mod, hvordan vi også efter SUM kan sikre et fortsat udviklingsarbejde inden for den sociale sektor.

Med henvisning til det her nævnte kan jeg ikke anbefale forslaget.

Peder Sass (S):

Indledningsvis vil jeg gerne give udtryk for, at vi i Socialdemokratiet har sympati for dele af det foreliggende forslag fra SF. Nu har ministeren jo lige omtalt, at forsøgsaktiviteterne har kørt i tre år, at Socialministeriet har afgivet denne midtvejsstatus, og at vi i sommeren 1992 får den endelige redegørelse, og det er selvfølgelig også udgangspunktet for mine efterfølgende bemærkninger.

Vi finder fortsat ideen om det sociale udviklingsprogram, SUM, rigtig. Dels er det et opgør med den traditionelle planlægning, udbygningsplanerne, som var en kedsommelig fremskrivning af det, vi havde i forvejen, dels er det en konsekvens af, at man ønskede at arbejde på tværs af faggrænser, netop f.eks. samarbejdet mellem undervisnings- og kulturområdet og socialområdet, dels fandt man ikke den lukkede offentlige indsats fyldestgørende, men ønskede tværtimod at inddrage private foreninger, faglige organisationer, enkeltpersoner og lign.

Man kunne afprøve nye måder at få det offentlige og borgerne til at arbejde sammen, måske flytte grænseflader mellem det offentlige og det private, således at det private fik en større rolle, uden at samfundets solidaritet blev formindsket.

Vi ved, at der igennem de projekter, der har været kørt, er igangsat processer og indhentet metodeerfaringer, som gør, at disse metoder i dag anvendes i en fortsat proces inden for de institutioner og de kommunale forvaltninger, hvor man arbejder med dette område.

I Socialdemokratiet tror vi på, at det vil være gavnligt, at der fortsat er en udviklingspulje. En pulje vil kunne sikre en fortsat agtpågivenhed i det offentlige system, at der kan støttes, hvor det normale system ikke kan, ikke mindst nu, hvor der skæres ind til benene, og hvor man har uhyre svært ved at skaffe frie midler. Når der skal skæres så kraftigt, som det er tilfældet i disse år, vil der være en tilbøjelighed til at ville sikre alt andet end lige fornyelse.

Der er fortsat en række problemområder og temaer, vi kan tage fat i. Vi har de kriseramte børn, hvor der er grund til at fortsætte og videreføre det arbejde, der er i gang med at udvikle forebyggende initiativer, der bl.a. kan modvirke tvangsfjernelse. Der er problemet med narko og anden misbrug, og der er hele det psykiatriske område, hvor der er brug for virkelig at fort-

sætte undersøgelser og udvikling med hensyn til nye boligformer, netværksordninger og selvhjælpsgrupper. Endelig er der de kulturramte mænd – også et område, man burde tage fat i.

Vi vil gerne medvirke til at gennemføre et fortsat udviklingsarbejde inden for bl.a. disse områder og ser det som noget helt naturligt, at det sker i et tæt samarbejde mellem stat, amter, kommuner og frivillige organisationer.

Der er som tidligere nævnt på nuværende tidspunkt et år, til der foreligger en endelig evaluering. Vi vil i Socialdemokratiet afvente denne, inden vi lægger os fast på en ny struktur og dermed også vores stillingtagen til det foreliggende beslutningsforslag. Men som jeg allerede tidligere har nævnt, medvirker vi fortsat gerne til, at der afsættes statslige udviklingsmidler også i de kommende år.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg glæder mig selvfølgelig over hr. Peder Sass' tilsagn om, at vi nødvendigvis må gå videre med arbejdet i forbindelse med formidlingsenhederne, men jeg er lidt optaget af, at processen fortsætter og udvikles og ikke går i stå, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Peder Sass, om han ikke er nervøs for, at mange gode kræfter forlader området, imens man afventer evaluering, således at mange gode ideer går tabt, fordi man i øjeblikket er usikker med hensyn til, hvad der skal ske på dette område efter 1. januar 1992.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Alle de personer, der deltager i dette projektarbejde, dette udviklingsarbejde, kender vilkårene. De ved, at det er et projekt, der nu har kørt i tre år, og som har dette halve år at køre videre i. Det vil sige, at de kender til de vilkår, hvorpå de er tiltrådt som projektdeltagere i de evalueringscentre, der har været.

Når jeg sagde det, jeg gjorde, med hensyn til processerne, er det, fordi de midler, man har fået, har været med til en bevidstgørelse omkring institutionsmedarbejdere, kommunale medarbejdere og private initiativtagere, som har gjort, at de har lært processen. Det er den del, vi melder positivt ud på.

Pia Christmas-Møller (KF):

Vi er i den konservative gruppe skeptiske over for flere af elementerne i forslaget. Jeg skal nøjes med at henvise til de bemærkninger, socialministeren kom med.

Det primære for os er, at vi fortsat har en forsøgsordning, som kan give os mulighed for at udvikle vort sociale hjælpearbejde i takt med samfundsudviklingen. Vi har set, at der er problemfelter, som det etablerede system ikke kan nå ud til, og derfor er der behov for hele tiden at teste nye veje.

Vi mener, at det arbejde, der er sat i gang, på mange måder er godt, men vi vil ikke være med til at konkludere på et tidspunkt, hvor arbejdet ikke er afsluttet. Den primære begrundelse for vort afslag på dette beslutningsforslag fra SF er altså, at tidspunktet ikke er særlig velvalgt.

Endelig fristes jeg til at sige, at forslaget virker som endnu et eksempel på SF's utålmodighed. Vi har i de seneste måneder set en række forslag fra SF gående ind på felter, hvor vi afventer evaluering og konklusioner fra dem, der har arbejdet med en række forsøgsordninger.

Det er meget godt at være ivrig, men man skal passe en smule på med at blive for overivrig, det kan let forplumre det videre arbejde. Lad os nu tage det med ro, lad os se, hvad der kommer ud af de forskningsresultater, vi afventer, og på det grundlag foretage den videre bedømmelse.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Fru Pia Christmas-Møller har ganske ret i, at SF er utålmodig.

Når fru Pia Christmas-Møller opfordrer mig til tålmodighed og til at tage det med ro, så kan jeg ikke lade være at tænke på et andet område. Jeg synes, at man bruger det med at tage det med ro, når det passer ind i sammenhængen.

Med hensyn til det udviklingsprogram for folkeskolen, der har været, har landets undervisningsminister været utrolig optaget af, at vi, inden det blev evalueret, kom i gang med en ændring af folkeskolens indhold.

Folkeskolen står der jo, og jeg vil meget gerne være med til at afvente evalueringen, hvoriom dette meget anderledes område har jeg en angst for kan gå i stå, hvis ikke der udgår nogle klare signaler fra huset her om, at vi har tanker om, at det skal fortsætte i en eller flere former.

Bente Grønfeldt (V):

Som stedfortræder for Venstres ordfører på området, fru Eva Kjer Hansen, skal jeg udtale følgende angående nr. B 80:

I bemærkningerne til beslutningsforslaget har jeg hæftet mig ved, at der står, at en af forslagsstillernes målsætninger for socialpolitikken er: »Det er bedre at give folk ressourcer frem for at skabe afhængighed«. Jeg mener, at dette beslutningsforslag arbejder stik imod denne målsætning.

Da SF fremsatte et lignende beslutningsforslag i 1990, lovede den daværende socialminister at lade forslagene indgå i de samlede overvejelser om, hvad der skal ske, når resultaterne af SUM-programmet foreligger. Venstre er fortsat enig i det synspunkt. Venstre vil gerne være med til at skabe gode rammer for socialt projektarbejde og social udvikling. Men hvorledes man konkret fremmer denne udvikling, skal først drøftes indgående med de kommunale parter.

Venstre er altså enig med SF i, at udviklingen skal fremmes, men som nævnt må det nøje overvejes, hvorledes dette mest hensigtsmæssigt kan finde sted. Det er efter vor opfattelse ikke sikkert, at det sker ved fortsat udpumpning af tilskud fra staten, jf. forslagets punkt 1, 2 og 5.

Det er også på den baggrund, Venstre ikke kan tilslutte sig forslagets punkt 4 om videreførelse af formidlingsenhederne ud over 1992.

Venstre kan heller ikke støtte forslaget om at oprette et socialt udviklingsråd. Vi finder ikke, at der er behov for fremover at have et særligt udvalg på dette område. Det må anses for mere hensigtsmæssigt, at rådgivning indhentes hos relevante samarbejdspartnere afhængigt af den konkrete sag.

SUM-redegørelsen den 24. april var en midtvejsstatus, og som bekendt foreligger den endelige evaluering tidligst i sommeren 1992.

På denne baggrund og med de af SF anførte bemærkninger in mente må Venstre afvise nr. B 80, da vi for nærværende ikke finder, at vi har et tilstrækkeligt beslutningsgrundlag.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg hører, at Venstres ordfører – tillykke med jomfrutalen! – vægter på samme måde som ministeren.

[Hanne Thanning Jacobsen]

Jeg vil bede Venstres ordfører om at se på forslaget punkt 3. Det handler ikke kun om rådgivning. Det handler også – det synes vi ikke mindst er vigtigt – om, som der står: »At formulere overordnede oplæg vedrørende udviklingsarbejde«. Og navnlig da den tredje pind: »At følge den socialpolitiske udvikling og tage initiativ til debat eller oplysningskampagner...«.

Det er noget ganske andet og mere end det at være et rådgivende organ for ministeren.

Niels Højland (FP):

Da vores ordfører på området desværre ikke kan være til stede, skal jeg kort på Fremskridtspartiets vegne fremføre vore synspunkter.

Fremskridtspartiet vil ikke kunne støtte forslaget, fordi vi ønsker, at de ledige skal tilbydes et reelt arbejde i stedet for nogle beskæftigelsesstilbud og nogle uddannelsesstilbud, som ikke fører til et reelt arbejde.

Dog kan Fremskridtspartiet se noget positivt i punkt 4, men vi mener ikke, at der bør lovgives på det område. Mange kommuner har allerede sådanne ordninger, som fungerer udmærket, og det skal kommunerne selv have lov til at gøre frit efter evner og økonomisk formåen.

Derfor vil Fremskridtspartiet ikke kunne støtte forslaget i dets nuværende form.

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil gerne anerkende SF's bestræbelser for at komme med et forslag, som forsøger at tage højde for, at SUM-midlerne og projekterne nu løber ud, og for, hvad der skal komme bagefter.

Som tidligere ordførere vil vi i den radikale gruppe også meget gerne se evalueringerne af de hidtidige anvendelser af SUM-midlerne for at prøve at undersøge og vurdere også politisk, hvad der egentlig var nogle gode ideer, hvad der kom ud af det, hvad vi kan bruge, hvad vi skal arbejde videre med.

Jeg har noteret mig, at socialministeren er indstillet på, at formidlingsenhederne i et eller andet omfang vil fortsætte, og det synes jeg er yderst positivt. Det vil jeg faktisk gerne kvittere for og sige, at det vil jeg selvfølgelig drøfte med ministeren ved lejlighed.

Vedrørende det konkrete forslag må jeg med det samme tilkendegive, at punkt 1 og 2 er af en sådan karakter, at Det Radikale Venstre vil have umådelige vanskeligheder med at støtte

dem, for vi bryder os ikke om den type automatik, der ligger i dem. Vi vil gerne have lidt mere styr på, hvad omkostningerne reelt bliver, hvilke midler staten skal sætte af, og hvordan man forpligter kommunerne. Det er for åbent, om man så må sige, til at vi vil kunne medvirke.

Jeg synes også, jeg vil understrege – hr. Peder Sass var inde på det i sine indlæg, også den korte bemærkning – at der foregår en masse ting i kommunerne. Der er sket en masse, meget – hr. Peder Sass kaldte det processer – er udviklet.

Nogle af de største problemer, vi i virkeligheden står over for også på dette område, er holdninger og vanetænkning og traditioner, som selvfølgelig kan have deres værdi i et vist omfang, men som vi er nødt til, på den måde samfundet udvikler sig, at ændre. Jeg tror nok, at SUM-midlerne dér har sat meget i gang, og det er nok også de ting, vi skal være opmærksom på i fremtiden, og som vi skal arbejde videre med.

Der sker meget i kommunerne, og kommunerne har jo også skullet finansiere meget af de udviklingsarbejder, der har været. Der er formentlig så meget i gang i kommunerne, at de af sig selv vil fortsætte. Men det fratager ikke Folketinget en interesse i at medvirke.

Med hensyn til det konkrete forslag er vi yderst betænkelige af de grunde, jeg har nævnt, men vi er indstillet på, at vi på et senere tidspunkt genoptager diskussionen om fremtiden for udviklingsarbejder.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Af primærkommunernes sociale driftsudgifter kan jeg finde de seneste tal frem for kontanthjælp, døgnpleje, dagpenge, arbejdsmarkedsforanstaltninger og sundhedsudgifter. Hvis jeg bare trækker de tal frem, får jeg et samlet tal på omkring 28 mia. kr.

Det er utrolig mange penge, og jeg har en tro på, at noget af det, der er sket i SUM-projektet, nogle af de mennesker, som er omfattet af de primærkommunetal, med meget færre midler kunne hjælpes på en ganske anden måde. Det, vi foreslår i den økonomiske del af dette forslag, er, at kommunerne skal bruge, som jeg regner det ud, 100 mio. kr. til videreførelse af dette arbejde.

Jeg læste i dagspressen forleden dag, at firmaet Novo har ansat 1.100 udviklingsmedarbejdere. Med et slag på tasken er det 500 mio. kr., som en privat institution bruger til udvik-

[Hanne Thanning Jacobsen]

lingsarbejde. Det er for mig et godt eksempel på, at selv om vi hører nogle ordførere sige, at det er for voldsomt, det kan vi ikke pålægge kommunerne, er det egentlig et utrolig lille tal set i sammenhæng med de 28 mia. kr., vi bruger på området, og set i forhold til, hvad man faktisk kan gøre i en privat institution.

Jeg vil gerne takke generelt både ministeren og ordførerne for debatten, for jeg synes, det er vigtigt, at vi har fået den. Jeg synes, det er vigtigt, at vi hurtigt gør os nogle tanker i Folketinget om, hvad der skal sættes i stedet, når SUM-projektet ophører.

Jeg vil godt sige lidt om, hvorfor vi i SF mener, at vi med dette 5-punkts-program har et grundlag for at komme videre.

Det første af de fem punkter skitserer en mulighed, en erkendelse af, at der foregår meget projektarbejde i kommunerne, som også andre ordførere har sagt, men de, der er uden for bistandslovens område eller uden for pensionsområdet, har på grund af økonomiske forhold ikke chance for at være med. Derfor er denne del af forslaget en åbning for brugerinddragelse i løsningen af sociale problemer. Vi synes at kunne se en fordel ved, at det vil betyde en administrativ lettelse.

Det vil selvfølgelig også have forebyggende karakter, når mennesker, som hr. Peder Sass også nævnte det, deltager i krisegrupper, oftest støttede selvhjælpsgrupper – og hvad lærte jeg? Kulturramte mænd, var det sådan, det hed? – før deres problemer er blevet så store, at de bliver udstødt af deres socialgruppe eller af arbejdsmarkedet.

Med hensyn til det andet punkt er det helt åbenbart for mig, når man ser på indholdet af de udviklingsprojekter, der har været igangsat, at der igennem dem er løst en lang række sociale opgaver, som kommunerne ikke kan få placeret ind.

Derfor synes vi, at debatten i dag er vigtig. Vi synes, det er vigtigt, at vi herinde spørger hinanden: Hvad er det, vi skal sætte i stedet for, når SUM ophører den 31. december?

Jeg kan se af ministerens redegørelse, at det er muligt at lave udviklingsarbejde. Selvfølgelig er det også for SF indlysende, at kommunerne skal have en central placering i det arbejde.

For øvrigt var vi en del ordførere, der overværede åbningen på SASU's årsmøde, hvor vi hørte, at der blev lagt stor vægt på, at kommu-

nerne udvikler nye metoder og – det synes jeg også er en vigtig ting at få vægtet – samarbejde med de frivillige.

Jeg er glad for ministerens tilsagn og repetition af, at der i august skal afholdes en konference. Jeg var navnlig glad for at høre, at ministeren nævnte, at kommuner skal være sammen med embedsmænd. For SF er det vigtigt, at nogle af de kommuner, vi ser nævnt i redegørelsen, og forhåbentlig også – det vil jeg spørge ministeren om – nogle af deltagerne i projekterne møder Folketingets Socialudvalg, så vi med dem kan få en drøftelse af, hvordan vi skal komme videre.

Det er en helt overvældende interesse, der har vist sig for SUM-projektet indtil nu. Vi kan af ministerens foreløbige redegørelse se, at der har været over 5.000 ansøgninger repræsenterende et beløb på over 2 mia. kr. Det er vigtigt, at det kan blive videreført på en aktiv og fremadrettet måde. Socialt udviklingsarbejde har det som reservehjulet på en bil: Hvis det aldrig får luft, så er det ikke godt. Nej, det er nærmest en forbistret sag, hvis hjulet er fladt, når man har brug for det.

Det var det, jeg mente, da jeg til hr. Peder Sass sagde, om ikke han delte angsten med hensyn til mange af de virkelig gode igangsættere ude i projekterne, på baggrund af at de godt ved, som hr. Peder Sass siger, at det her har en ende for dem i et ansættelsesforhold. Men nogle af dem kunne være meget værdifulde, tror jeg, for det fremadrettede arbejde, der også er nødt til at foregå efter den 31. december 1991.

Når vi foreslår et socialt udviklingsråd, er det en ny konstruktion og ikke det råd, som har siddet indtil nu. Vi har en forestilling om, at det i sin funktion skulle svare til, hvad vi f.eks. kender fra Det Kriminalpræventive Råd. Altså, der er ikke tale om et ekstra departement, men et forum, som tværpolitisk arbejder for udvikling i dansk socialpolitik og igen på en sådan måde, at det, vi alle sammen er interesserede i, nemlig at få mere ud af de penge, der lægges i de sociale kasser, bliver opfyldt.

Udviklingscentre, kunne jeg kalde dem, der er nævnt i punkt 4, koster, når jeg kigger på ministerens tal i redegørelsen, godt 7 mio. kr. De eksisterende formidlingsenheder har, som andre har nævnt det, alle været i tæt samarbejde med kommunerne, og det betyder, at de er blevet et vigtigt bindeled mellem den offentlige

[Hanne Thanning Jacobsen]

sektor, det frivillige arbejde og arbejdsmarkedet. Jeg vil meget gerne ligesom fru Marianne Jelved – det er jeg sikker på at andre også vil – deltage i diskussionen om, hvordan vi får videreført den del af projektet.

Vi ønsker selvfølgelig ikke, at formidlingsenhederne skal være kontrollanter eller forlængende arme på nogle systemer. Men ofte hører vi udtrykket: Hvor det offentlige ikke kan nå ud. Formidlingsenhederne er for mig at se gode eksempler på, at de yderste led er blevet styrket. Det betyder én gang til en bedre anvendelse af de ressourcer, som vi alle efterlyser, og det betyder alt andet lige også en mere brugervenlig social sektor.

Med hensyn til, hvad jeg kan kalde den ministerielle pulje, har vi set, at der har vist sig et behov for centralt afsatte midler til tværgående udviklingsarbejde. Det kan for enkelte kommuner være for kontroversielle ting, man finder på, og derfor er det vigtigt, at der er en central pulje. Forsøgspuljerne fra 1980, som for øvrigt er en gammel foreteelse, har vist gode resultater.

Efter at have lyttet til debatten i dag mener jeg, det er helt klart, at der er behov for en nærmere drøftelse. Vi får en konference, men jeg vil godt lægge op til, at vi i løbet af sommeren finder sammen om at udforme en beretning. Der er behov for klare signaler, synes jeg, til det igangværende arbejde. Der er behov for at samle socialpolitisk ansvarlige, som ikke vil sætte tingene i stå, men yderligere i gang.

SUM-projekterne har betydet en oplomstring, måske for mange blomster, men så lad os luge ud og give de gavnlige planter lov til at vokse og se at få sået nogle flere, for et landskab uden blomster er et dødt landskab.

Niels Hausgaard siger, at når vi ikke har råd til mindreværdskomplekser, så lad storhedsvanviddet springe ud.

Med denne bemærkning vil jeg takke for debatten, og jeg håber, at Folketingets Socialudvalg vil bruge sommeren til at følge tankegangen i Niels Hausgaards udtryk.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg skal sige for Socialdemokratiets vedkommende, at vi er forfærdelig enige i den sidste konklusion i det, fru Hanne Thanning Jacobsen sagde på SF's vegne.

Det, der egentlig bringer mig herop, er, at der fra SF's ordførers side har været en kort bemærkning efter næsten hvert eneste ordførerindlæg, som har givet det indtryk, at efter at man har givet nogle penge, og efter at nogle mennesker, nogle ildsjæle har arbejdet i et område, så hører alt dette op – bums! – hvis ikke man fortsætter et projekt, der skulle bane nye veje, på samme måde som man plejer.

Det er det, nogle af os reagerer lidt imod. Jeg synes, det er utrolig spændende at se, at en lang række af de mennesker, der har været involveret i SUM-programmet, netop nu er i gang med ikke at slukke lyset efter sig, men at tænde nye sociale lys over hele landet.

Jeg synes, at den bemærkning skal med her til sidst, for ellers kunne der danne sig det indtryk, at det bliver så trist, så trist, så trist, når vi når til den 1. januar 1992. Det gør det ikke. Alle de mennesker, der nu er aktive, ville ikke have været det, hvis ikke vi havde haft SUM-programmet. Til gengæld skal vi nu prøve at finde ud af, hvad det er for rutiner, vi skal gøre op med, om der måske er nogle rutiner i SUM-programmet, som også trænger til lys, og som også trænger til at blive lidt anderledes.

Det er baggrunden for vores stillingtagen.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg er da for sagens skyld utrolig ked af det, hvis fru Jytte Hilden opfatter, at jeg tager korte bemærkninger for at lave tingene rutineprægede og sige, nu skal alt bare fortsætte, som det var. Det er bestemt ikke meningen. Hvis vi havde syntes det, havde vi simpelt hen slet ikke spillet ud med forslaget. Men jeg indrømmer blankt, at der er en bekymring for, at nogle ting, som er værdifulde, går i stå.

Til gengæld medgav jeg – det hørte fru Jytte Hilden også nok – at jeg vil have luget blomster ud, for jeg er mig helt bevidst, at det selvfølgelig ikke er alle projekter, der har været lige vellykkede. Det er jo vilkårene, når man laver forsøgs- og udviklingsarbejde, at fejltagelserne er en del deraf.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Sundhedsudvalget (24/5 91):

Udtræder: Erling Christensen (S)

Ny stedf.: Qvist Jørgensen (S)

Udtræder: Kirsten Jacobsen (FP)

Ny stedf.: Poul Nødgaard (FP)

Folketingets næste møde afholdes mandag den 27. maj 1991 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 15.54
